

хіміко-фармацевтичної або хімічної спрямованості поза регламентованого часу, тощо.

По-третє, організація дієвого контролю за Інтернет-ресурсами, які містять опис технології виготовлення наркотиків та необхідного обладнання та речовин, які при цьому застосовуються.

В четвертих, визначення та оперативне перекриття середовища потенційних суб'єктів кримінального правопорушення за ознаками статті 313 КК України.

В п'ятому, з метою запобігання формування у людини наміру щодо виготовлення наркотику, у тому числі із застосуванням спеціального обладнання, переглянути манеру подачі правоохоронними органами інформації щодо виявлених фактів незаконного виготовлення наркотиків. На наш погляд, дуже недоречною є оприлюднення відомостей щодо вартості наркотиків, часу дії підпільних нарколабораторій, розмірах прибутків, які отримують наркоділки від функціонування таких осередків та джерел, де злочинці отримали інформацію щодо методики виготовлення наркотиків.

Запропоновані напрямки попередження фактів незаконного використання обладнання, призначеного для виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів не є виключними. На нашу думку, вони можуть бути основою для розробки низки попереджувальних заходів на території оперативного обслуговування органів внутрішніх справ, з урахуванням особливостей конкретного регіону.

Угленко Я.С.,

здобувач кафедри адміністративного
права і процесу

Національної академії внутрішніх справ

СУДОВЕ РІШЕННЯ ЯК АКТ СУДОВОЇ ВЛАДИ

Людина є вершиною системи цінностей у правовому полі. При цьому обов'язок за її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпеку захисту прав і свобод громадянина покладено саме на державу (Стаття 3 Конституції України). Належне виконання державою даного обов'язку обумовлено

ефективною діяльністю правоохоронних органів. Особлива роль у забезпеченні прав і свобод людини і громадянина відведена правосуддю (Стаття 124 Конституції України). Об'єктивним результатом діяльності державних органів, що здійснюють судову владу, є прийняті ними постанови, серед яких пріоритетне значення має рішення суду. Судове рішення, впорядковуючи конкретні правовідносини між зацікавленими особами, покликане гарантувати захист порушених прав і охоронюваних законом інтересів. Таким чином, основним актом реалізації судової влади є судове рішення, якому, на нашу думку, надається сила, аналогічна силі закону.

Зазначаємо, що вивчення питання щодо законності судового рішення слід почати з визначення основних теоретичних положень, а саме про судове рішення, оскільки дані категорії нерозривно пов'язані. В іншому випадку на стадії розгляду законності судових рішень виникатимуть питання про її наявність чи відсутність у інших процесуальних актах, що виносяться судом.

Метою судового рішення є досягнення юридичної визначеності у спірних правовідносинах, яке переконує сторони і суспільство у справедливості суду, утвердженні ним прав людини та запобігає стану невизначеності в аналогічних ситуаціях [1, с.12]

Сутність судового рішення полягає в тому, що воно є актом правосуддя, який захищає права сторін, правопорядок у державі шляхом вирішення правових спорів між сторонами по суті. Суть судового рішення полягає в захисті прав сторін шляхом підтвердження наявності або відсутності правовідносин, взаємних прав та обов'язків сторін і в примусі до відповідної, зазначеної в рішенні поведінки [2, с. 16].

Називаючи судове рішення актом правосуддя, його ще називають актом реалізації судової влади, виходячи з того, що відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про судоустрій і статус судів» судова влада реалізується шляхом здійснення правосуддя [3].

Поняття «правосуддя» має два значення: перше - це судова діяльність держави в особі її органів, що здійснюють цю діяльність, тобто судів; і друге - це рішення суду, засноване на законах і справедливості [4, с. 4].

Під судовим рішенням треба розуміти найважливіший акт правосуддя, у якому суд, керуючись законом, від імені держави і на підставі встановлених у судовому засіданні фактів, вирішує справу по суті, дає відповідь на вимогу позивача та заперечення відповідача, вирішує питання про охорону та захист інтересів громадян і юридичних осіб [5, с. 146].

Пленум Верховного Суду України в постанові від 18 грудня 2009 р. № 14 звергає увагу судів на те, що судові рішення є найважливішим актом правосуддя, покликаним забезпечити захист гарантованих Конституцією України прав і свобод людини та здійснення проголошеного Конституцією принципу верховенства права [6, с. 4].

В свою чергу, відповідно до пункту 1 Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 20.05.2013р. № 7 «Про судові рішення в адміністративній справі», судові рішення в адміністративній справі – це найважливіший результат здійснення правосуддя, акт правосуддя, ухвалений згідно з нормами матеріального та процесуального права і згідно з конституційними засадами та принципами адміністративного судочинства і є обов'язковим до виконання на всій території України [7].

Чисельність і змістовність процесуальних питань, які доводиться вирішувати суду під час розгляду справи адміністративної юрисдикції, обумовлює прийняття цим органом правосуддя різноманітних й відмінних за своєю суттю та формою процесуальних документів. Разом із тим серед інших прийнято виділяти такі основні процесуальні документи, як постанова та ухвала. Питання, пов'язані з розумінням, структурою та вимогами, які мають відповідати постанови й ухвали адміністративних судів, інші процесуальні документи, безпосередньо закріплено в КАС України [8, с. 171].

Отже, сутність судового рішення адміністративному судочинстві полягає в тому, що воно є основним і найважливішим актом правосуддя, який вирішує адміністративну справу по суті, містить державно-владне, індивідуально конкретне розпорядження з застосуванням норм права до встановлених у судовому розгляді фактів і правовідносин, ухвалене у передбаченому законом процесуальному порядку іменем держави й спрямоване на захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів

юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень [9, с. 285]

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Куйбіда Р. Посібник із написання судових рішень / Р. Куйбіда, О. Сироїд. – К.: Дрім Арт, 2013. – 224 с.
2. Авдюков М. Г. Судебное решение / М. Г. Авдюков. - М.: Юрид. лит., 1959. - 192 с.
3. Про судоустрій і статус суддів [Електронний ресурс] : закон України від 7 лип. 2010 р. № 2453-УІ. - Режим доступу:
4. <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2453-17>
5. Сіренко В. Час захищати правосуддя від сваволі суддів і влади: [Народний депутат про становище у сфері правосуддя] // Голос України. - 2003. - № 21. - 4 лют. - С. 4 - 5.
6. Гуреев П.П. Судебное разбирательство гражданских дел/ П. П. Гуреев. М.: Госюриздат, 1958. - 199 с.
7. Про судові рішення у цивільній справі : постанова Верховного Суду України від 18 груд. 2009 р. № 14 Вісник Верховного суду України. - 2010. - № 1 - С. 4
8. Про судові рішення в адміністративній справі [Електронний ресурс] : постанова пленуму Вищого Адміністративного Суду України від 20 трав. 2013 р. № 7. –
9. Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0007760-13>
10. Комзюк А. Т., Бевзенко В. М., Мельник Р. С. Адміністративний процес України: Навч. посіб. — К.: Прецедент, 2007.— 531 с.
11. Синицька Я. П. Юридична природа судового рішення в адміністративному судочинстві /Я. П. Синицька// Форум права – 2011. – № 4. – С. 681 – 685